

Sygn. akt I C 2000/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Katarzyna Balcerczyk

Protokolant: Marta Florczyk

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2017 roku w Zgierzu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Finanse I (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.

przeciwko A. P.

o zapłatę

1. oddala powództwo;
2. przyznaje i nakazuje wypłacić kuratorowi pozwanego A. P. adw. L. F. kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem) złotych tytułem wynagrodzenia, z zaliczki zaksięgowanej pod poz. (...)/ (...).

Sygn. akt I C 2000/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 sierpnia 2015 r. wniesionym do Sądu Rejonowego Lubin-Zachód w L. (...) Finanse I (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. wystąpił o zasądzenie od pozwanego A. P. kwoty 3.220,22 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dochodzone roszczenie wynika z umowy bankowej z dnia 11 października 2013 roku. Następnie w dniu 9 lipca 2015 roku poprzednik prawny powoda dokonał przelewu wierzytelności z tego tytułu na rzecz powoda.

(pozew – k. 3-8)

Postanowieniem z dnia 15 września 2015 roku Sąd Rejonowy Lubin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Zgierzu.

(postanowienie – k. 9)

Po przekazaniu sprawy Sądowi Rejonowemu w Zgierzu powód poparł powództwo.

(pismo – k. 11-12)

Postanowieniem z dnia 27 stycznia 2016 roku sąd zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. wobec niewskazania przez powoda aktualnego adresu pozwanego.

(postanowienie- k. 21)

Postanowieniem z dnia 21 lutego 2017 roku sąd na wniosek powoda ustanowił dla pozwanego kuratora w osobie adwokata.

(postanowienie- k. 33)

W piśmie z dnia 29 marca 2017 roku kurator pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości. Zakwestionował roszczenie co do zasady i wysokości. Podniósł, iż powód nie przedstawił dowodów potwierdzających fakt istnienia długu ani jego wysokość. Wskazał, że z załączonej umowy wynika, iż wchodziła ona w życie po uzyskaniu uprzedniej weryfikacji zdolności kredytowej i wypłacalności klienta. Była to zatem umowa warunkowa, w której świadczenie ze strony banku uzależnione było od wypełnienia dalszych warunków, co do spełnienia których brak jest jakichkolwiek dowodów.

Nadto podniósł, iż powód nie przedstawił jakichkolwiek dowodów na uruchomienie kredytu. Zakwestionował, jakoby wyciągowi w ksiąg baku można było przypisać walor dokumentu urzędowego.

W odpowiedzi na pismo z dnia 29 marca 2017 roku powód podniósł, iż zadłużenie pozwanego objęte pozwem wynika z umowy bankowej (...), z której warunków poprzednik powoda się wywiązał, zaś pozwany postanowienia tejsze umowy naruszył, na skutek czego niespłacona kwota kredytu po upływie wymaganego terminu stała się wymagalna. Wskazał nadto, iż pomimo, iż wyciąg z ksiąg bankowych ma jedynie przymiot dokumentu prywatnego to nie może być przez sąd ignorowany, zwłaszcza, że należność była już poprzednio egzekwowana w ramach postępowania egzekucyjnego przez Komornika Sądowego przy Sądzie rejonowym w Wołominie M. Ż. pod sygn.. akt KM 10129/14. Nadto podniósł, iż o ile wyciąg z ksiąg bankowych jest dokumentem prywatnym, to postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu korzysta z mocy dokumentu urzędowego, z którym wiąże się domniemanie autentyczności i prawdziwości tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone, a zatem wykonalność bankowego tytułu egzekucyjnego odnośnie wskazanego w nim zobowiązania. Reasumując, podniósł, iż należy wykazać istnienie oraz wysokość nabytej wiarytelności poprzez złożenie odpowiednich dokumentów.

(pismo pełnomocnika powoda – k. 69-69v)

Na terminie rozprawy w dniu 9 maja 2017 roku kurator pozwanego wniósł o oddalenie powództwa. Odnosząc się do pisma z dnia 24 kwietnia 2017 roku podniósł, że żaden z dokumentów w nim przywołanych nie został do niego dołączony, nadto gdyby rzeczywiście została nadana klauzula na bankowy tytuł egzekucyjny to nie dowodzi to w żaden sposób istnienia wiarytelności powoda względem pozwanego, a jedynie spełnienia warunków formalnych dla nadania klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa kuratorskiego, podnosząc, iż nie zostały one uiszczone w całości ani w części.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 października 2013 r. Bank (...) S.A z siedzibą we W. zawarł z A. P. umowę o udzielenie kredytu i wydanie płatniczej karty kredytowej mocą której bank udzielił pozwanemu kredytu i wydał kartę główną, oraz udzielił na jego wniosek limitu kredytowego w rachunku karty. Umowa wchodziła w życie pod warunkiem wydania pozytywnej decyzji kredytowej ustalającej wysokość limitu kredytowego zgodną z kwotą wskazaną w Rozdziale I ust. 1 umowy, po dokonaniu weryfikacji danych dotyczących Kredytobiorcy zawartych w dokumentach doręczonych Bankowi, w tym dokumentów potwierdzających źródło i wysokość dochodu Kredytobiorcy. (poświadczona za zgodność kopia umowy – k. 37-40)

W dniu 9 października 2015 r. Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wystawił wyciąg z ksiąg bankowych nr (...), w którym wskazano, że na wiarytelność przysługującą od pozwanego z tytułu „karta na podstawie umowy nr (...) z dnia 11 października 2013 roku składa się: 2.799,64 zł należności głównej na którą składa się kapitał w kwocie 2.618,23 złotych oraz 181,41 złotych odsetek umownych, odsetki z tytułu opóźnienia w kwocie 387,58 złotych oraz kwota wezwań i upomnień w kwocie 50 złotych. (wyciąg z ksiąg bankowych – k. 41)

W dniu 10 sierpnia 2015 roku poprzednik prawny powoda sporządził wezwanie do zapłaty adresowane do pozwanego.

(kserokopia wezwania do zapłaty- k. 42)

Umową z dnia 9 lipca 2015 roku Bank (...) S.A oraz powód zawarł umowę przelewu wierzytelności, obejmującą m.in. wierzytelność dochodzoną pozwem.

(poświadczona za zgodność z oryginałem umowa cesji wierzytelności wraz z załącznikiem- k. 44-52)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dowodów, które uznał za wiarygodne.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Stosownie do przepisu art. 6 k.p.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W myśl art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę.

Art. 232 k.p.c. dotyczy ciężaru dowodu w znaczeniu formalnym (kto powinien przedstawiać dowody), a art. 6 k.c. - ciężaru dowodzenia w znaczeniu materialnym (kto poniesie skutki nieudowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy). (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r., V CSK 129/05, LEX nr 200947).

W niniejszej sprawie powód dochodzi zapłaty z umowy karty kredytowej na podstawie umowy z dnia 11 października 2013 r.

Podkreślić przy tym należy, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., sygn. akt I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44, LEX nr 80854). Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim stronę, a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem, obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa. Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności, Sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76, LEX

nr 29440). W orzecznictwie Sądu Najwyższego kwestia ta była przedmiotem wielu orzeczeń – jak choćby wyroku z dnia 12 grudnia 2000 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt V CKN 175/00, opublikowanego w OSP 2001/7-8/116, uchwały składu siedmiu sędziów

z 19 maja 2000 roku w sprawie o sygnaturze akt III CZP 4/00, opublikowanej w OSNC 2000/11/195, wyroku z dnia 24 czerwca 1998 roku w sprawie o sygnaturze akt I PKN 194/98, opublikowanego w OSNAP 1999/13/425 oraz wyroku z dnia 25 września 1997 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt II UKN 271/97, a opublikowanego w OSNAP 1998/14/430. Główna idea, którą Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela, jest następująca: sąd podejmuje z urzędu inicjatywę dowodową jedynie w sytuacjach szczególnych. Obecnie obowiązek dowodzenia obciąża same strony. Możliwość przewidziana w zdaniu drugim powołanego wyżej art. 232 k.p.c. stanowi jedynie wspierające uprawnienie sądu. W żadnym razie nie może prowadzić do zastępowania stron w spełnianiu ich obowiązków. Już na marginesie warto zaznaczyć, że działanie sądu z urzędu w sytuacji nieuzasadnionej może prowadzić do naruszenia jednej z naczelnych zasad (wywiedzionej

z treści art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), a mianowicie prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron.

Pozwany od początku postępowania kwestionował roszczenie powoda co do wysokości i zasady. Przedstawiony przez powoda dowód, w postaci załączonej umowy, nie jest w takiej sytuacji wystarczającym dowodem wysokości dochodzonego roszczenia. Rację ma bowiem pozwany, iż z treści samej umowy wynika, iż została ona zawarta pod warunkiem przejścia przez pozwanego pozytywnie weryfikacji jego zdolności kredytowej. Dowodu na to, iż warunek ten został spełniony, brak w aktach sprawy, podobnie jak choćby dowodu przelewu jakiegokolwiek kwoty na rzecz pozwanego.

Nie może takiego dowodu stanowić także wyciąg z ksiąg bankowych nr (...). Jest to jedynie dokument prywatny, i z mocy art. 245 k.p.c. stanowi jedynie dowód tego, że osoby pod nimi podpisane, złożyły oświadczenia zawarte w tym dokumencie.

Należy przy tym zauważyć, iż z uwagi na specyfikę zadłużenia z tytułu karty kredytowej wyliczenie wysokości zadłużenia pozwanego jest szczególnie trudne. Umowa o korzystanie z karty kredytowej oznacza bowiem możliwość wielokrotnego zadłużania się do wysokości kwoty przyznanego limitu bez konieczności ponownego ubiegania się o przyznanie kredytu. Innymi słowy, w czasie trwania umowy można wielokrotnie spłacić swe zadłużenie a następnie ponownie się zadłużyć. Taki mechanizm powstawania zaległości powoduje szczególne trudności w wyliczeniu należności kredytobiorcy, i skuteczne dochodzenie roszczenia przez powoda wymagało wiadomości specjalnych, a zatem wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego księgowego, którego powód nie złożył.

Do pozostałych zarzutów powoda, w tym kwestii nadania klauzuli wykonalności wyciągowi z ksiąg banku nr (...), oraz egzekwowania tejże należności w postępowaniu egzekucyjnym trudno się odnieść, albowiem twierdzenia stanowiące ich podstawę nie zostały w żaden sposób udowodnione.

W związku z powyższym, skoro materiał dowodowy zgromadzony przez powoda nie daje podstaw do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przedłożonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

W konsekwencji powództwo podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

O kosztach wynagrodzenia kuratora orzeczono na podstawie

§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 roku w sprawie w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. 2013. 1476) w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2013/461).